

tægterne af St. Thomas' Havn have været ret betydelige i Forhold til de øvrige Indtægter paa Øerne, og hele denne Indtægt have Kolonialraadene indkasseret. Under Sløjhedstilstanden der ude har naturligvis Fordringen til Havnen og dens Forbedring ikke været meget vel røgtet. Naar den fremtidig bliver selvejende Institution, og Staten faar Tilsyn dermed, vil den rimeligvis gaa frem og ogsaa befordre selve Øens Erhvervsliv. Men da Kolonialraadet hidtil har haft hele Indtægten af Havnen, vil det være svært at undvære den, og Regeringen har da stillet Forslag om, at af Overskuddet skulde der udbetales 50,000 Fr. til St. Thomas Kolonialraad. Udvalget har ment, at man med Grund kunde begrænse Afgiften til Kolonialraadet til Halvdelen af Overskuddet, dog ikke over 50,000 Fr. Man har ment saa meget bedre at kunne gøre det, som dette Forslag er stillet af Kolonialraadet. Et Mindretal har ment at kunne begrænse Bidraget til en Trediedel, det overlader jeg til Mindretallet selv at begrunde.

Ved et Par Lovforslag er der, som det vil ses af Betænkningen, stillet Paastand om Overgang til Dagsordenen, altsaa Nægtelse af at fremme Lovforslaget, heller ikke her paa skal jeg komme ind, før det ærede Mindretal har udtalt sig. Hermed skal jeg anbefale at stemme for de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag.

J. J. Jensen: Naar vi nu staa overfor denne Række Lovforslag, der vedrøre Vestindien, kan det være, at de fleste Medlemmer her i Salen ville synes, at disse Forslag i særlig Grad ville bidrage til at forbedre Forholdene derude. Men jeg maa desværre sige, at saaledes forholder det sig ikke. Det er væsentlig kun 3 af disse Forslag, der have Betydning: Forslaget om Kolonialraadene, Gendarmeriforslaget og navnlig maaske Forslaget om Toldvæsenet. Jeg er lidt bange for, at naar vi faa Ende paa denne Serie Forslag, ville ærede Medlemmer mene, at saa maa alt være klart, Vestindien vedrørende, saa maa vi være naaede saa vidt, at vi kunne overlade til Øerne og deres Kolonialraad at bestemme, hvad der videre skal gøres. Men jeg vil paa Forhaand sige, at det lader sig ikke gøre. Gøre vi det, gøre vi ubodelig Skade for Befolkningen derovre, og saa opnaa vi det modsatte af det, vi tilsigte, vi skabe Utilfredshed, og der er vel ingen af os, der har dette til Opgave.

Vi maa se at bibringe Beboerne der-

ude den Opfattelse, at vi ville gøre, hvad vi kunne, for at forbedre Forholdene paa Øerne, fremhjelpe Erhvervslivet og skabe saadanne Tilstande. at Beboerne kunne føle sig knyttede til Danmark. De maa ikke faa den Fornemmelse, at Lovgivningsmagten herhjemme gaar ud paa at skabe sig saa store Indtægter af disse Besiddelser som muligt, presse saa store Skatter ud af dem som muligt. Jeg tror, at de Forhandlinger, der ere blevne førte dels mellem Kolonialraadene og Regeringen, dels indenfor Udvalget, have faaet lidt for stærkt Præg af dette. Desuden har det vel nok faaet Præg af, at for Kolonialraadene gjaldt det fremfor alt at faa saa gode Betingelser som muligt, fordi de i Forvejen havde den Følelse, at nu gjaldt det om at faa disse Vilkaar slaede fast. De troede, at for os var Hovedopgaven at faa saa store Skatter ud af dem som muligt og skaffe en Balance mellem Indtægt og Udgift derude.

Det var med den Opgave, Kommissionen i sin Tid blev udsendt, at skaffe denne Balance. Vejen var nogenlunde afstukken, vi maatte paa alle mulige Maader søge at udfinde, hvordan en saadan Balance bedst kunde skabes. Men paa den anden Side have vi aldrig lagt Skjul paa, at en saadan Balance ikke er Hovedformaalet. Hovedformaalet er i Virkeligheden, at Tilstandene kunne blive saadanne, at vi til begge Sider kunne være tjente dermed. Hvis dette Hovedøjemed ikke sker Fyldest, tror jeg, at den Dag ikke er fjern, da Utilfredsheden igen vil brede sig. Det er det, jeg er bange for har skinnet lidt for stærkt frem, jeg synes, at vi under den Forhandling, der har været ført, have staaet og leget Blindebuk med hverandre. Vi staa paa den ene Side og søge at skubbe det ud i Fremtiden, overlade det til kommende Folk at fremskaffe en bedre Ordning af Tingene end den, der her fremsættes.

Det kan ikke nytte, vi tro, at med dette er det meste besørget, for saa vidt Forholdene tilsyneladende ere ordnede mellem Danmark og Kolonierne. Hele det store Lovgivningsarbejde, Reformarbejdet, er i væsentlig Grad overladt til Kolonialraadene. Det er meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Flertallet sagde, at i Princippet er Lovgivningsmagten her, men i Almindelighed er den delegeret til Kolonialraadene. Det er rigtigt, men det har desværre vist sig ved disse Forhandlinger, at det er ikke Princippet, der er blevet fulgt. Det er det Stempel, som Kolonial-